

יצחק איש שדה, עשו איש שדה ויעקב איש תם

תלמוד בבלי מסכת פסחים דף פח עמוד א

אמר רבי אלעזר: מאי דכתיב +ישעיהו ב+ והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר ה' אל בית אלהי יעקב וגו', אלהי יעקב ולא אלהי אברהם ויצחק? אלא: לא כאברהם שכתוב בו הר, שנאמר +בראשית כב+ אשר יאמר היום בהר ה' יראה, **ולא כיצחק שכתוב בו שדה**, שנאמר +בראשית כד+ ויצא יצחק לשוח בשדה. אלא כיעקב שקראו בית, שנאמר +בראשית כח+ ויקרא את שם המקום ההוא בית אל.

בראשית פרק כד

(סג) ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב וישא עיניו וירא והנה גמלים באים:

בראשית פרק כו

(ב) וירא אליו יקוק ויאמר אל תרד מצרימה שכן בארץ אשר אמר אליך:
(ג) גור בארץ הזאת ואהיה עמך ואברכך כי לך ולזרעך אתן את כל הארצות האל והקמתי את השבעה אשר נשבעתי לאברהם אביך:

בראשית פרק כז

(יב) ויזרע יצחק בארץ ההוא וימצא בשנה ההוא מאה שערים ויברכהו יקוק:

בראשית פרק כח

(כז) ויגדלו הנערים ויהי עשו איש ידע ציד איש שדה ויעקב איש תם ישב אהלים:
(כח) ויאהב יצחק את עשו כי ציד בפיו ורבקה אהבת את יעקב:
(כט) ויזד יעקב נזיד ויבא עשו מן השדה והוא עיף:

Rav Soloveitchik

The mother explained to Jacob her son that the field does not have to be a place of impurity. Judaism believes that the field in all of its forms and transformations, with as speedy expansion and captivating glint, can be beautiful and glorious provided that Esau the agnostic, the materialist, the coarse, the cynical denier, does not remain in sole control. Jacob, you can bring refinement to the field, you are able to hallow it. Through you the field will be exalted. You should know that Esau finds no peace of mind in the field, the work there does not satisfy him. He is tired and dispirited. "And Esau came in from the field, and he was faint"

my son, learn how to go out to the field, learn how to struggle for "the dew of the heavens and the fat places of the earth": do not allow Esau to rule over all! Learn to hold a Gemara, to say the afternoon service, to observe Sabbath and kashruth and educate children to Torah not only in the warm tents of Shem and Eber, but also in distant Haran, in the field. There you will hold a Gemara in one hand and a plough in the other to subdue the ground, and the sword to defend yourself.

Rav Yoel Bin- Nun

From the exilic Yaakov there emerges Yisrael, who fights with all his strength. Yisrael may be injured, but he will not be vanquished. Then, once again, Yaakov

receives the same blessing he received from Yitzchak, this time having demonstrated that he has truly acquired "the hands of Esav." He no longer needs to resort to deception; he is now able to maintain "the voice of Yaakov" while at the same time using his hands in a real struggle...

This suggests that it is neither Yaakov who is blessed by Yitzchak, through Divine inspiration, nor Esav. The figure who actually received the blessings — possessing "the hands of Esav" while his voice was "the voice of Yaakov" (*Bereishit* 27:22) — did not yet exist. Only after twenty years of living in Lavan's household, during which Yaakov grew accustomed to placing "the skins of the kids of goats" (27:16) upon his hands, did this figure come into being.

הרב קוק, אורות המלחמה

עזבנו את הפוליטיקה העולמית מאונס שיש בו רצון פנימי, עד אשר תבא עת מאושרה, שיהיה אפשר לנהל ממלכה בלא רשעה וברבריות ; זהו הזמן שאנו מקוים. מובן הדבר, שכדי להגשימו אנו צריכים להתעורר בכחותינו כולם, להשתמש בכל האמצעים שהזמן מביא: הכל יד אל בורא כל עולמים מנהלת. אבל האיחור הוא איחור מוכרח, בחלה נפשנו בחטאים האיומים של הנהגת ממלכה בעת רעה. והנה הגיע הזמן, קרוב מאד, העולם יתבסס ואנו נוכל כבר להכין עצמנו, כי לנו כבר אפשר יהיה לנהל ממלכתנו על יסודות הטוב, החכמה, היושר וההארה האלהית הברורה. "יעקב שלח לעשו את הפורפירא" "בראשית לג יד": (יעבר נא אדוני לפני עבדו, "אין הדבר כדאי ליעקב לעסוק בממלכה, בעת שהיא צריכה להיות דמים מלאה, בעת שתובעת כשרון של רשעה. אנו קבלנו רק את היסוד כפי ההכרח ליסד אומה, וכיון שנגמל הגזע הודחנו ממלוך, בגוים נתפזרנו, נזרענו במעמקי האדמה, עד אשר עת הזמיר הגיע וקול התור ישמע בארצנו.

רמב"ן בראשית כ"ז ל"ג

בטרם תבא ואברכהו גם ברוך יהיה - "אין דרך החרד חרדה גדולה עד מאד וצועק "מי הוא אשר רמני לברך אותו" שישלים צעקתו לאמר מיד "גם ברוך יהיה" אבל היה ראוי שיקללהו ועוד כי היה עשו צועק עליו לאמר "ולמה תברכהו עתה אבי" ואיך יאמין עשו כי במרמה היה מתחלה בראותו כי עתה יברך אותו ברצונו

והנכון בעיני שהוא לשון הווה יאמר מי איפוא הוא הצד ציד אשר היה יכול לרמותי שאברכהו וגם שיהיה ברוך על כל פנים כי ידעתי כי ברוך הוא או טעמו וגם ברוך יהיה על כרחי שאי אפשר לי להעביר הברכה ממנו כי מאז שברך אותו ידע ברוח הקדש שחלה ברכתו עליו וזהו טעם החרדה הגדולה אשר חרד כי ידע שאבד בנו האהוב לו ברכתו לעולם וזה טעם בא אחיך במרמה כי אחר שאמר מי איפוא נתן דעתו שהבא אליו היה יעקב שאי אפשר שתחול הברכה רק בזרעו